ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΣ [στ. 1355- 1376]

Λέγει της ο Ρωτόκριτος· "Ήκουσες τα μαντάτα,
που ο Κύρης σου μ' εξόρισε σ' τση ξενιτιάς τη στράτα;
Κ' εφάνη του κ' εσφάγηκεν ο-γι' αφορμή εδική μου,
σαν ήμαθε την προξενιάν, που'κουσε του Γονή μου.
Κ' έτοιας λογής εμάνισε, τόσο βαρύ του φάνη,
κι ο Κύρης μου απ' την πρίκαν του λογιάζω ν' αποθάνει.
Τέσσερεις μέρες μοναχάς μου'δωκε ν' ανιμένω,
κι απόκει να ξενιτευτώ, πολλά μακρά να πηαίνω.
Και πώς να σ' αποχωριστώ, και πώς να σου μακρύνω,
και πώς να ζήσω δίχως σου στο χωρισμόν εκείνο;
Εσίμωσε το τέλος μου, μάθεις το θες, Κερά μου,
στα ξένα πως μ' εθάψασι, κ' εκεί'ν' τα κόκκαλά μου.
Κατέχω το κι ο Κύρης σου γλήγορα σε παντρεύγει,
Ρηγόπουλο, Αφεντόπουλο, σαν είσαι συ, γυρεύγει.
Κι ουδέ μπορείς ν' αντισταθείς, σα θέλουν οι Γονείς σου
νικούν τηνε τη γνώμη σου, κι αλλάσσει η όρεξή σου.
Μιά χάρη, Αφέντρα, σου ζητώ, κ' εκείνη θέλω μόνο,
και μετά κείνη ολόχαρος τη ζήση μου τελειώνω.
Την ώρα που αρραβωνιαστείς, να βαραναστενάξεις,
κι όντε σα νύφη στολιστείς, σαν παντρεμένη αλλάξεις,
ν' αναδακρυώσεις και να πεις· "Ρωτόκριτε καημένε,
τά σου 'ταξα λησμόνησα, το 'θελες πλιό δεν έναι."

ΑΡΕΤΟΥΣΑ [1411-1448]
Ίντά'ναι τούτα τά μιλείς, κι ο νους σου πώς τα βάνει;
Πού τα'βρε αυτάνα η γλώσσα σου οπού μ' αναθιβάνει;
Και πώς μπορεί τούτη η καρδιά, που με χαρά
μεγάλη στη μέσην της εφύτεψε τα νόστιμά σου κάλλη,
και θρέφει σε καθημερνό, στα σωθικά ριζώνεις,
ποτίζει σε το αίμα τση, κι ανθείς και μεγαλώνεις,
κι ως σ' έβαλε, σ' εκλείδωσε, δε θέλει πλιό ν' ανοίξει,
και το κλειδί-ν ετσάκισεν, άλλης να μη σε δείξει.
Και πώς μπορεί άλλο δεντρόν, άλλοι βλαστοί κι άλλ' άθη,
μέσα τση πλιό να ριζωθούν, που το κλειδί-ν εχάθη; [...]
Και πώς μπορώ να σ' αρνηθώ; Κι α' θέλω, δε μ' αφήνει
τούτ' η καρδιά που εσύ'βαλες σ' τσ' Αγάπης το καμίνι,
κ' εξαναγίνη στην πυρά, την πρώτη Φύση εχάσε,
η στόρησή μου εχάθηκε και τη δική σου επιάσε.
Λοιπόν, μη βάλεις λογισμό σ' έτοια δουλειά, να ζήσεις,
δε σ' απαρνούμαι εγώ ποτέ, κι ουδέ κ' εσύ μ' αφήσεις.
Κι ο Κύρης μου, όντε βουληθεί, να θέ' να με παντρέψει,
και δω πως γάμο 'κτάσσεται και το γαμπρό γυρέψει,
κάλλια θανάτους εκατό την ώρα θέλω πάρει,
άλλος παρά ο Ρωτόκριτος γυναίκα να με πάρει.

ΠΟΙΗΤΗΣ
Βγάνει από το δακτύλι της όμορφο δακτυλίδι,
με δάκρυα κι αναστεναμούς του Ρώκριτου το δίδει.

ΑΡΕΤΟΥΣΑ
Λέγει του· "Νά, και βάλε το εις το δεξό σου χέρι,
σημάδι πως, ώστε να ζω, είσαι δικό μου Ταίρι.
Και μην το βγάλεις από 'κεί, ώστε να ζεις και να'σαι,
φόρειε το, κι οπ' σου το'δωκε, κάμε να τση θυμάσαι.
Κι ο Κύρης μου αν το βουληθεί να πάρει τη ζωή μου,
και δε μ' αφήσει να χαρώ, σα θέλει η όρεξή μου,
φύλαξε την Αγάπη μας, κι ας είσαι πάντα ως ήσου',
και με το δακτυλίδι μου πέρασε τη ζωή σου.
Τούτο για 'δά είναι ο Γάμος μας, και τούτο μας-ε σώνει,
κάθε καιρό ό,τι ετάξαμεν, τούτο το φανερώνει.
Κι α' δε θελήσει η Μοίρα μας να σμίξομεν ομάδι,
η ψη σου ας έρθει να με βρει χαιράμενη στον Άδη.
Πάντα σε θέλω καρτερεί, ζώντας, κι αποθαμένη,
γιατί μιά Αγάπη μπιστική στα κόκκαλα απομένει.
Μην το λογιάσεις και ποτέ, σ' ό,τι μου κάμει ο Κύρης,
άλλος κιανείς, μόνον εσύ να μου 'σαι νοικοκύρης."